

Skipperen og Gamle-Erik.

Der var en gang en skipper som var saa ubegribelig heldig med alt det han tog sig til. Der var ingen som fik slige fragter, og ingen som tjente slige penger, for de velted ligesom ind paa ham; og slet ikke var der nogen som var god for at gjøre slige reiser som han; for hvor han fór hen, var vinden med ham, ja de sa, at bare han snudde hatten sin, saa vendte han vinden did han vilde ha den ogsaa.

Saaledes fór han i mange aar baade i trælastfart og paa Kinareiser, og penger havde han tjent sammen som græs. Men saa var det en gang igjen han fór afsted hjem over Nordsjøen for fulde seil, som han skulde have stjaalet baade last og skude. Men den som vilde have tag i ham, han fór endda fortere. Det var Gamle-Erik det; for ham havde han gjort kontrakt med, som en kan vide, og den dagen var tiden ude; han kunde vente hvert øieblik at han kom og vilde hente ham.

Ja, skipperen kom op paa dækket fra kahytten og saa til veirs; saa praied han paa tømmermanden, og et par af folkene til, og sa de skulde straks gaa ned i rummet og hugge to huller i bunden paa skuden, og naar de havde gjort det, skulde de lette op pumperne af pumpesuden og drive dem tæt ind i hullerne, saa sjøen stod langt op i pumpestokken.

Folkene undred sig paa dette og syntes det var et snodigt arbeide; men de gjorde som skipperen havde sagt; de hugged

»Stop, far, det har ikke slig braahast,» sa skipperen.

to huller i bunden, og drev pumperne ind saa tæt at der ikke kunde komme en vanddraabe ind i lasten; men op i pumperne stod Nordsjøen syv fod høit.

Det var knapt de havde faat flisen over bord efter arbeidet, saa kom Gamle-Erik i et vindkast og fakked skipperen i kraven. »Stop, far, det har ikke slig braahast,» sa skipperen, og med det samme gav han sig til at verge for sig og løse ud klørne som han havde slaat i ham, med en merlspiker. »Har du ikke gjort kontrakt om at du altid skulde holde skuden tør og tæt?» sa skipperen. »Jo, du er gild gut! Maal i pumperne! Vandet staar syv fod op i røret. Pump, dævel, og pump skuden lens, saa kan du ta mig og ha mig, saa meget du vil!»

Gamle-Erik var ikke klokere, end at han lod sig narre. han strævede og svettet, og svetten den fossed som bækker ned over ham, saa de gjerne kunde drevet en kvernkall nederst i rygskaaren; men han pumped op af Nordsjøen og ud i Nordsjøen. Det arbeidet blev han træt af til sidst, og da han ikke orked mere, fór han hjem i fuldt sinne til sin oldemor og vilde hvile sig. Skipperen lod han være skipper, mens han vilde, og er han ikke død, saa farer han vel endnu og seiler did han vil, og dreier vinden efter som han snur hatten sin.

